

[Inger Gautier Schmitz.]

Side. Ministeren siger nemlig: Naarden folkelige Retsbevidsthed reagerer overfor Straffelovens Bestemmelser, maa vi andre akkviescere ved det, stole paa, at det er det sunde Instinkt i Befolkningen, der her træffer det rigtige, og saa er der ikke nogen som helst Kritik at rette i saa Henseende.

Jeg mener absolut ikke, at Nævningerne handler af Letsindighed, absolut ikke, jeg tror, at de handler ud fra deres Hjertes Trang til at ville gøre vel mod disse Kvinder, men jeg maa alligevel mene, at det fører ud i uholdbare Tilstande, naar Rigsdagen gennem Aar og Dag behandler disse alvorlige Spørgsmaal og efter en meget lang Votering kommer til den Overbevisning, at det og det er strafbart i Kongeriget Danmark, og man saa ved Siden af ser, at Nævningene i de konkrete Tilfælde, hvor de skal rette sig efter Loven og Bevislighederne, optræder som en anden Overrigsdag, der fuldstændig tilsidesætter det, som staar i Loven, og dømmer ud fra deres øjeblikkelige Indskydelser, i høj Grad paa- virket af Forsvareren, der, som jeg nylig har udredet, finder paa alle disse forskellige Motiver og Undskyldninger og opfanter Ting, som slet ikke er foregaaet, idet Kvinderne selv har erklæret, at de har foretaget den strafbare Handling.

Jeg maa i højeste Grad forbavses over at den højtærede Justitsminister med hele den Autoritet, som hans høje Stilling giver ham her i Landet, ikke gennem sine Ord bidrager mere til at klare disse Forhold. Disse Frifindelsesdomme vil jo nemlig bidrage til at foranledige flere og flere Forbrydelser paa dette Omraade. Vi har jo nu i Dag læst om en Frifindelse for Barnemord, og hvis nogen tør staa op her i denne Sal og sige, at disse Frifindelsesdomme vil være til Gavn for unge Kvinder her i Landet, tager de storligen fejl.

Det kan maaske i Øjeblikket synes en Barmhjertighed, at man frikendte den paagældende Kvinde, men er det dog ikke kulturelt set et umaadeligt Tilbageskridt, at vi mere og mere kommer dertil, at vi synes, det ikke er nogen Forbrydelse at slaa et lille nyfødt Barn ihjel? Jeg synes, det er snart Toppunktet, at man overhovedet

ikke mere reagerer heroverfor. Man synes i og for sig, det er ganske selvfølgelig. Jeg kan huske — jeg tror, jeg sagde det sidste Aar — min Forfærdelse, da jeg saa Kommunistkvinder for nogle Aar siden i Norge vedtage en Resolution om, at en Kvinde havde Lov til uden at blive straffet at aflive sit Barn indtil 8 Dage efter Fødselen. Er vi ikke godt paa Vej til det samme herhjemme? Er det ikke saadan, at enhver ung Kvinde, der afliver sit Barn umiddelbart efter Fødselen, er saa at sige sikker paa at blive frikendt? Jeg maa sige, at dette ikke kan betragtes som kulturel Fremgang, og det, som synes at være Hjælp for den ene Kvinde, der i Øjeblikket staar i den store Ulykke, kan blive til umaadelig Skade for mange andre unge Kvinder, for det vil uvægerlig føre dem ind paa den Betragtning: Det er aldeles ligegyldigt, vi bliver jo nok frikendt alligevel.

Hvis det ikke er at svække i høj Grad den moralske Ansvarsfølelse, saa ved jeg ikke, hvad det er, og dette skal ikke kaldes for folkelig Retssans og folkelig Retsfølelse, men det skal i høj Grad kaldes for Blødsødenhed, som i det lange Løb vil give de alvorligste Følger.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Fredag den 31. Oktober, Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1931 til 31. Marts 1932.

Mødet hævet Kl. 10⁵⁵.